

DE HERE GEDENKEN

 Dank u, broeder Neville. Zo blij om hier te zijn, broeder Neville—en de gelegenheid om weer in deze hemelse gewesten te zitten, in Christus Jezus. En aantallen hebben mij nooit gestoord; het wekt mij altijd op. Weet u—meer . . . Ik voel mij meer thuis als ik met een klein aantal ben, want dat is wat ik denk dat de gemeente is. Ja, ik heb daar een Schriftgedeelte voor dat zegt: “Vrees niet, kleine kudde; het is uw . . . uws Vaders welbehagen u het Koninkrijk te geven.” En ik zou . . . Dat is de kleine kudde waaronder ik op die dag gerekend wil worden, waartegen Hij zei: “Vrees niet.” En we zijn erg blij met het voorrecht om vanavond hierheen te mogen komen.

² En ik was niet gekomen met de bedoeling om te spreken. Slechts een paar ogenblikken geleden was er iemand die aan de deur was gekomen, en . . . terwijl ik aan het studeren was, wat context aan het voorbereiden was voor wat tekst die ik zo meteen wil gebruiken in de komende samenkomsten van Phoenix en Tucson en in die regio. En ik voelde mij net echt gevoed in de Geest, weet u, met de goede dingen van God, over een Ultieme, en een onderwerp over het *Ultieme*. En mijn vrouw kwam en ze vertelde me dat er iemand was gekomen om mij te zien, en ik—ik begreep het niet helemaal goed; en daarna, wel, zei ze: “Ga je vanavond naar de kerk?”

³ En ik zei: “Ik denk van wel.” En ik ging door en probeerde in de geest te blijven van wat ik aan het doen was. En ze kwam terug en zei dat het een zieke man was die zou komen om voor zich te laten bidden. Ik zei: “Wel, dan ga ik toch maar naar de kerk, ziet u, als het is om te bidden voor de zieken.” Ik heb altijd . . . dat is . . . Weet u, die dingen zijn . . . we behoren er zo snel mogelijk bij te zijn, als mensen ziek en in nood zijn. Wie ziek is geweest, weet te waarderen wat het betekent om door Gods grote genezende kracht genezen te worden. En het is zo’n geweldige zaak—wat een voorrecht.

⁴ Nu, aanstaande zondag, zo de Here wil, en broeder Neville en geen van hen iets speciaals hebben, dacht ik aanstaande zondagmorgen mijn Kerstboodschap aan de mensen te brengen, want dan—dan kunnen ze . . . Sommigen van hen komen van ver weg, weet u—en zoals Georgia en verschillende plaatsen— en dat zal hen op tijd terug laten komen om hun kerstinkopen en dergelijke te doen.

⁵ En Billy kwam me net vertellen en zei dat mijn zuster, Delores, aanstaande zondagavond, net vóór de dienst, een of andere kleine—wat kleine geschenken heeft voor de kinderen, een klein programma hier dat ze gaan, weet u, een klein

kersttoneelstuk dat ze willen opvoeren voordat de dienst begint. En ik zei: “Wel, dat zal voor zondagavond zijn, nietwaar?”

Zei: “Ja.”

Ik zei: “Dat zal dan helemaal niet in de weg staan.”

⁶ Nu, ziet u, de volgende dinsdag is het de dag voor Kerst—dan als . . . of dinsdag een week erop is het Kerst. Dus dat zou de mensen onder druk zetten, ziet u, en dan op de dag voor Kerst naar huis moeten gaan en . . . op maandag— dus ik dacht dat ik . . . ja, twee weken. Dat klopt—twee weken, klopt. Dus ik dacht dat ik misschien vanavond zou komen en de mensen zou laten weten, zo de Here wil, en broeder Neville niets speciaals heeft; dat . . . Ik geef graag mijn Kerstboodschap aan de gemeente, en mijn Paasboodschap, en wat de Here ook op mijn hart legt om te geven. En aanstaande zondag, zo de Here wil, aanstaande zondagmorgen geef ik . . .

⁷ En de reden dat ik het 's morgens doe in plaats van 's avonds: zodat de mensen die van ver komen, dat ze de middag hebben om te reizen, zodat ze naar huis kunnen, ziet u. En ik zou het liever 's avonds doen—ik denk dat de avond veel beter is. Ik—ik hou van de avonddienst—wanneer de zon ondergaat . . . ergens iets . . . Het was God in de Hof van Eden tot Adam, die in de koelte van de avond zou komen en tot Adam zou spreken. Ziet u, en ik hou van de avonddienst. Maar, gezien de omstandigheden hier, zou het beter zijn dat ik het 's ochtends doe, en . . . zodat de mensen weg kunnen.

⁸ En ik ben dankbaar dat de tabernakel hier uitgebreid wordt in het stuk hier achter ons, en er wat meer ruimte toegevoegd wordt. Na alle discussies en drukte is het ons uiteindelijk toch gelukt. Weet u, de oude broeder Bosworth had altijd een gevoel voor humor; zei: “De baby die het hardst schreeuwt, krijgt de meeste aandacht.” Dus . . . dat is eigenlijk best wel zo, weet u, en . . . dus ik geloof dat het zich loont als we af en toe een beetje schreeuwen, denkt u van niet?

⁹ Dus . . . en ik wil broeder Anthony en zijn medespelers hier bedanken voor die prachtige muziek. Ik was net binnengelopen en hoorde dat. En weet u, die instrumenten, dat het trompetten zijn. Ik heb gewild dat een van mijn kinderen, tenminste één, trompet zou spelen; ik—ik . . . en die blaasinstrumenten.

¹⁰ Becky was begonnen op de piano, maar ze zit nu in die tienerfase, weet u; dat . . . ze wil het nu opgeven. En—en ze was begonnen . . . De leraar zei dat ze moesten beginnen met populaire muziek. Niet . . . nu, ik bedoel niet . . . u weet wat ik bedoel: ouvertures enzovoort, van klassieke muziek, om dan de religieuze muziek erbij te krijgen. Wanneer ze daarbij haar hogere trappen bereikt, dan denkt ze: “Wel, ik ga gewoon stoppen.” En ik—ik . . . Kinderen zijn een probleem. En sowieso moet het in de eerste plaats een roeping van God zijn. Ik geloof

dat haar zusje, Sarah, daar achterin, haar sowieso gaat inhalen—en heeft nooit les gehad. Dus—dus dan . . . de roeping van God is beter wanneer het op die wijze begaafd is.

¹¹ Maar ik hou van de trompet. Ik herinner me toen zij deze tabernakel hebben ingewijd, daar op de hoek, dat de trompetten daar een halve dag lang weerklonken: “Daar aan het kruis waar mijn Redder stierf, daar waar ik om vergeving van zonde riep, daar op mijn hart werd het bloed aangebracht,” toen ik mijn context in de hoeksteen liet vallen.

¹² En ik herinner me een avond in de Trinity-methodistenkerk, toen de oude doctor Morrison . . . Velen van u mensen die toen in mijn dagen leefden, herinneren zich doctor Morrison—een oude heilige man. Asbury verloor een van de grootste mannen sinds Asbury, toen ze doctor Morrison aan zijn ouderdom verloren—een godzalige oude man. En ik hield er altijd van hem te horen prediken. En ik ging erheen om hem te horen in de Trinity-methodistenkerk daar. En die avond stapten twee jongens op een klein balkon, net toen mijn vrouw en ik aan kwamen lopen, en ze hielden hun trompetten zo in de lucht, en die instrumenten daar, en ze speelden dat: “Daar aan het kruis waar mijn Redder stierf!” Dat grote kruis daarboven, dat ronddraaide. Ik stond gewoon op straat en hief mijn handen op—begon gewoon God luidop te prijzen. Ik kon het niet helpen.

¹³ Er is een soort emotie binnenin een wedergeboren Christen: wanneer het pulseert, moet er iets gebeuren—zo simpel is het. O, ik . . . Er is niets als een ouderwetse Christen. Dat klopt. Ik zou het niet willen inruilen, mijn ervaring, zou het voor geen goud ter wereld willen ruilen, noch voor de hele wereld, noch het hele zonnestelsel en alles, voor wat Jezus mij van Zichzelf heeft geleerd.

¹⁴ Er is een bepaalde man die bij ons zit; elke keer dat ik achterom kijk, slaat mijn hart een slag over. Het is een man—ik zag hem onlangs avondmaal nemen—hij loopt met een kruk. Heeft iemand u ooit verteld dat u op Oral Roberts lijkt? [De broeder zegt: “Wel, broeder, u wel, net toen ik hier binnenkwam. Ik heb erop gewacht dat u dat zou inzien.”—Red.] Ik zeg u: elke keer dat ik . . . Hoevelen . . . Jullie hebben Oral Roberts gezien—bijna allen van u. Als hij niet op Oral Roberts lijkt! Ik keek toevallig even achterom. En ik . . . ik denk dat hij een iets grotere man is dan Oral. Maar gewoon om te zien hoe hij zijn haar kamt, en zijn voorhoofd en zijn gelaatstreken en altijd een soort waardig uitzienend persoon, hoe hij er zit, zoals Oral. En dus ik—ik denk altijd: “Broeder Oral?” Lijkt er wel precies op.

¹⁵ Broeder Oral is een soort Bijbelschool daar aan het opzetten, geloof ik, of zoiets. Ik hoorde er onlangs over. Wat is het? [Broeder Neville zegt: “Universiteit.”—Red.] Universiteit. Ja. Broeder Carl

Williams is een van zijn . . . topmensen daar, of zoiets—ik weet nu niet precies wat het is.

¹⁶ Nu . . . nu, onthoud: zondag, zo de Here wil, zullen we beginnen . . . Zal ik de Paas- . . . of de Kerstboodschap houden. En dan ben ik . . . Ik ben dankbaar dat de bouw van de tabernakel is begonnen. En dan . . . Ik hoop dat dit niet alleen een uitbreiding zal zijn voor aantallen, maar dat het de uitbreiding zal zijn voor genade die God onze kerk zal schenken—onze beweging—onze . . . niet beweging, maar onze gemeente waarin wij bij elkaar zijn gekomen. Wij houden ervan.

¹⁷ En . . . en ik wil dit nog even zeggen. Ik ga niet veel tijd nemen. Maar . . . Ik heb veel dingen die ik zou moeten zeggen, maar ik ben niet . . . het zou te veel tijd in beslag nemen. Maar ik wil dit zeggen: het is iets wat ik niet kan zeggen. Er zijn dingen (iedereen begrijpt) waarvan u weet, en het is in de naam van de Here, maar u kunt het niet zeggen. Ziet u, u moet het voor uzelf houden. Ziet u? Maar: een bepaalde gebeurtenis die steeds dichterbij komt, en dat al een tijdje is, die op het punt staat plaats te vinden: dat . . . ik ben gealarmeerd geweest als ik zie hoe de Heilige Geest onder de mensen beweegt tot het zover is, terwijl ze helemaal niets weten, ziet u—maar de Heilige Geest tot dat punt zien bewegen. Ik zal het openbaren, zo de Here wil, op een geschikt moment. Nu—onthoud: dat toont dat God onder hen is.

¹⁸ Zoals iemand—ik geloof broeder . . . ja—het een tijdje geleden zei, broeder Neville, zei, dat “God het niet aanrekent, onze—onze wanorde onder ons, ons wangedrag in Zijn ogen.” Dat de ziener die Israël ging beschouwen, en het met het natuurlijke oog kon zien, hoe wanordelijk het was— hoe ze verkeerd hadden gedaan en ze vervloekt behoorden te worden. Maar wat de bisschop niet zag, was die geslagen rots, en die koperen slang (ziet u?) die verzoening bracht. Dus ziet u: toen—toen Bileam naar Israël keek, zag hij een reden om hen te vervloeken. Ziet u? Maar toen God hen aanschouwde, zag Hij de verzoening. Hij zei: “U bent als een eenhoorn.” Amen. “Wie zal u iets in de weg leggen? Hoe goddelijk, hoe rechtvaardig zijn uw tenten!” Zo zag God hen. Ziet u? Niet hoe mensen hen zagen, niet hoe de—de grote hoogwaardigheidsbekleders hen zagen, maar hoe Hij hen zag.

¹⁹ En o God, laat dat mijn deel zijn! Laat dat mijn deel zijn; want ik heb niets in mijzelf waarop ik beroep kan doen. “Niets breng ik in mijn handen, ik klem mij slechts eenvoudig aan Uw kruis.” Ziet u, dat is alles wat wij hebben.

²⁰ Wel, dit is vanavond een gebedssamenkomst; of niet vanavond gebedssamenkomst, maar dit is een soort evangelisatiegroep hier. Wij—we houden ervan om het Woord te plaatsen. En misschien wil ik vanavond even kort tot u spreken. Velen van u die de Schrift graag willen opslaan . . . Wel, weet u—erg vreemd: ik sloeg daar precies open, bij de tekst die ik

ging lezen. Ja meneer. Vreemd. Dat is I Korinthiërs, het 11e hoofdstuk; en een paar aantekeningen die ik hier ergens had opgeschreven, waar ik aan dacht—als ik die nu kan vinden... over I Korinthiërs, het—het—het 11e hoofdstuk. Hier is het—hier. Ja meneer.

²¹ Nu, voordat we het Woord benaderen, laten we de Auteur benaderen, ziet u, die het Woord is, zodat wij om genade en om Zijn zegeningen mogen vragen, terwijl wij Hem bestuderen, die het Woord is. Laten we bidden.

²² O Here God, vol genade en barmhartigheid, die door de tijdperken heen gewillig is geweest, nadat de mens gezondigd had en die grote kloof tussen hem en U plaatste—een die hij niet weer zelf kon oversteken. Hij was geheel, totaal verloren, zonder een weg terug. Maar de God van... vol van alle genade, was bereid om een Plaatsvervanger in zijn plaats te nemen en bracht hem terug. Dat heeft de harten ontroerd van allen die U ooit gekend hebben, Here; hoe U in Uw grote liefde en genade een Plaatsvervanger nam! En zoals we het net uitgedrukt hebben: Here, het is op die Plaatsvervanger dat we vanavond vertrouwen—Diegene die stierf in plaats van ons, zondaars—die Rechtvaardige die onze ongerechtigheid op zich heeft genomen. Op Hem vertrouwen wij.

²³ Nu komen wij plechtig tot Zijn Woord, met gebogen harten en hoofden, in eerbied en in respect en in dankbaarheid. En vragen dat U ons vanavond genade zult zenden door de Heilige Geest en ons het—het Brood des Levens zult geven dat we nodig hebben om ons te onderhouden. U weet precies wat wij nodig hebben en wij weten dat U hebt beloofd dat als wij zouden vragen, wij zullen ontvangen.

²⁴ Wij willen vanavond gedenken, Here, al diegenen die wij kennen die ziek en behoeftig zijn, dat de genade van God hun in grote overvloed zal worden gegeven. En Vader, wij bidden voor degenen die weggefallen zijn, dat deze naderende feestdag een herinnering in hun hart zal brengen, van waar ze eens waren, en gevallen zijn tot buiten de omgeving van Uw gemeenschap. God, wij bidden dat ze zullen terugkeren (sta het toe, Here), terugkeren naar de samenkomst, naar de—naar de vergadering van de eerstgeborenen, terugkeren naar waar er genade is en barmhartigheid en liefde en vriendelijkheid en genezing, van onze zielen, onze gedachten en onze lichamen. Sta het toe, Here. Zegen het Woord vanavond. Versterk ons allen, en geef ons van Uw zegeningen, terwijl we het vragen in Jezus' naam. Amen.

²⁵ Nu, even voor een paar ogenblikken wil ik u vragen uw aandacht te vestigen op I Korintiërs, het 11e hoofdstuk, het 23e, 24e en 25e vers.

Want ik heb van de Here ontvangen, hetgeen ik ook u overgegeven heb, dat de Here Jezus in dezelfde nacht, in

welke Hij verraden werd, brood nam;

En toen Hij gedankt had, brak Hij het, en zei: Neem en eet, dit is mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt; doe dit tot mijn gedachtenis.

Evenzo nam hij ook de drinkbeker, en na het eten van de maaltijd, en zei: Deze drinkbeker is het nieuwe testament in mijn bloed; doe dit, zo dikwijls als u die drinkt, tot mijn gedachtenis.

²⁶ Als ik dit slechts een kleine tekst zou noemen, waar ik naar zou willen verwijzen, zou het dit zijn: *De Here gedenken*. Het klinkt als een avond die . . . of een boodschap die afgelopen zondag gepredikt had moeten worden, bij het Avondmaal des Heren. Maar ik wil het even enkele ogenblikken vanuit een iets andere hoek benaderen, terwijl we onze—onze gedachten verzamelen (en) in aanbidding van de Here.

²⁷ Wij zouden natuurlijk kunnen beginnen met de tafel des Heren, omdat dat een goede plaats is waar wij allen gedenken. De Here gedenken aan Zijn tafel, waar eigenlijk de tekst naar verwijst. Maar . . . dat is . . . Paulus zei dat we de drinkbeker moeten nemen en—en het—het bloed moeten drinken en het koosjere brood moeten eten ter nagedachtenis—om te gedenken wat Hij voor ons deed. En terwijl—en terwijl u dat doet, wilt u er geen gewone, alledaagse zaak van maken; u wilt echt komen en de Here gedenken. Ziet u? Bedenk dat het Zijn genade en Zijn barmhartigheid was, en dat alleen, die u de enige hoop geeft die u hebt. Wat u ook ooit zou doen, er is nergens iets dat ook maar in de buurt zou kunnen komen van wat Christus voor u deed.

²⁸ Ik heb deze week een verdrietige ervaring gehad, en toch een heerlijke, zou ik het kunnen noemen: ik heb een broeder begraven die hier ooit bij ons zat. En velen van u kennen de gelegenheid. Het was onze geliefde broeder Rogers, Busty Rogers, zoals we hem noemden—Everett. En broeder Banks Wood hier, en broeder Sothmann—we gingen samen naar de begrafenisdienst.

²⁹ En—en ik maakte een ritje in de sneeuw naar de oude plek waar ik hem voor het eerst had begraven, zo'n vijftientig jaar geleden. Die keer, toen ik hem begroef, was het in modderig water, in de naam van de Here Jezus Christus. Toen wij over de oude, vertrouwde brug daar reden bij Totten Ford, sprak ik met mijn broeders en zei: "Op een dag, toen een bepaalde denominatie-prediker een—een grote tent daar had gehad, zei hij: 'Die kleine excentriekeling daar bij de baptistenkerk, die de mensen doopt in de naam van Jezus Christus,' hij zei: 'als iemand die zelfs op zo'n manier gedoopt was, die zou niet eens welkom zijn in mijn tent.'"

³⁰ En op dat moment zaten daar toevallig enkelen die gedoopt waren in de naam van de Here Jezus, en dat was broeder George

Wright en zijn gezin. Ze waren gewoon... Het enige wat ze konden doen, was niet teruggaan.

³¹ Dus die dag bij de voord...o, hij had net zijn bijeenkomst verlaten en was er gekomen om het wat te bekijken, en zijn gemeente stond daar. En ik kwam naar de plaats toe. En het had geregend in de heuvels daarboven, en de modderige velden waren erin gespoeld, en de kleine zijrivieren maakten de Blue-rivier erg modderig. Ik liep het water in tot aan mijn middel. En ik... Een van de beheerders, of diakenen bedoel ik, overhandigde mij de Bijbel, en ik las waar Petrus zei op de dag van Pinksteren: "Bekeert u, een ieder van u, en om te worden gedoopt in de naam van Jezus Christus voor vergeving van zonden, en gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen."

³² Het was die dag dat Georgie Carter daar lag en haar handen probeerde op te heffen, en ze woog maar rond dertig kilo, had negen jaar en acht maanden in bed gelegen zonder zich te bewegen. En haar mensen, de kerk waartoe ze behoorde, had gezegd: als iemand zelfs maar naar mijn samenkomst zou komen, zouden ze geëxcommuniceerd worden van hun kerkgemeenschap. En dus, het was diezelfde avond dat ze op slag genezen was. En dan wilde ze gedoopt worden zoals het kleine Nail-meisje dat daar was; waar ik een visioen had gezien—en u kent het verhaal: haar handen en benen die kreupel waren; en ik in het visioen en de kracht van de Geest ging, haar de handen oplegde—daar kwam ze eruit en werd genezen. En dus, zij behoorde tot dezelfde... Wel, het was een methodistenkerk. De methodistenprediker, broeder Smith, was degene die op de oever stond met zijn gemeente.

³³ En ik begon te dopen volgens de Bijbelse, Christelijke doop. En tegen de tijd dat ik vijf of zes mensen had gedoopt, vielen ineens de rijen achter elkaar op de heuvel uiteen. Hier kwam die groep methodisten er regelrecht met hun goede kleren aan om gedoopt te worden in de naam van de Here Jezus. En één voor één, dames in hun mooie zijden- en zomerkleding, stapten uit in die modder, veegden van hun gezicht de tranen, de lippenstift wegspoelend, en ze kwamen daar om—om belijdenis te doen en—en om gedoopt te worden.

³⁴ En samen met die groep, een sterke, breedgeschouderde, met een soort soldatenkapsel—breed gezicht, fors uitziende man, die daar naar voren liep met zijn mooie blauwe wollen pak aan. Hij zei: "Ik heb ook mijn beslissing genomen." Dat was Busty Rogers, zonder dat iemand hem iets had gezegd. Daar heb ik hem begraven in de naam van de Here Jezus Christus, op zijn belijdenis.

³⁵ En vorige week heb ik hem onder de zoden gelegd in Milltown. En ik sprak over de prediking: *De volmaaktheid van de opstanding*. Ik ben een zendeling geweest en heb de verschillende

goden gezien en de filosofen; en dat is alles wat het is, buiten het Christendom: het is slechts een filosofie— hoe dat ze *dit*, *dat* of het *andere* geloven. Maar de grote Schepper, die de schepping heeft gemaakt! Er moet wel een Schepper zijn als er een schepping is. En als er een schepping is, dan is die gemaakt door een Schepper. En het werk van een man weerspiegelt hemzelf. Als hij een goede timmerman is, levert hij goed werk; hij bouwt. . . En als hij een goede monteur is, levert hij goed werk. Uw werk weerspiegelt u alleen. En Gods schepping weerspiegelt God. En God maakte alles met een doel. En alles wat Gods doel dient, heeft, als het sterft, een opstanding. Zeg me één ding. En ik haalde vele dingen naar voren, zoals de bloemen en de bomen.

³⁶ En hoe de zon 's morgens opkomt, een kleine pasgeboren baby; ze is zwak, (haar stralen). Rond tien uur is ze een tiener. En om twaalf uur straalt ze in haar kracht, in de schoonheid van een volwassen vrouw of man. En rond twee uur in de middag wordt ze ongeveer als ik. En dan, rond vijf uur in de middag, begint zij te worden als grootvader: zij legt zich neer. En tenslotte koelen haar stralen af van de aarde en zij sterft. Is dat het einde ervan? Zij diende Gods doel. Ze wekte het plantenleven op toen ze over de aarde kwam. Alle planten die het jaar tevoren waren afgestorven, wekte zij op. Is dat haar einde, als zij Gods doel diende? Zij staat de volgende morgen weer op met een nieuw leven! Elke boom doet hetzelfde; al het andere—alles—maan, sterren, zonnestelsel—alles belooft het.

³⁷ En als een mens Gods doel dient, is er een opstanding, zo zeker als wat ook. Het enige wat het moet doen, is. . . God wacht gewoon op de tijd, net zoals Hij nu doet.

³⁸ De grote bladeren die net van de bomen zijn gevallen—eraf zijn gevallen, liever. Waar het rood, groen, blauw, bruin, allemaal verschillende kleuren over de grote boezem van de aarde, waar Gods natuur er dood onder lag—God heeft daar gewoon Zijn boeket geplaat. Maar Hij weet dat wanneer Hij het boeket plant, er een opstanding is in de lente! De aarde hoeft maar om haar baan te draaien totdat ze weer bij de zon komt, en zij zal opstaan in begrafenisbloemen.

³⁹ Zeg nooit: "Dit is het einde," net zo min als de bladeren, bruin aan de boom, zeggen dat het het einde is. Het enige wat er moet gebeuren, is dat de tijdcyclus van God rond moet zweven tot de tijd van de komst van de Zoon van God. En elk levend wezen dat ooit in Christus stierf, zal weer tevoorschijn komen. In Zijn tegenwoordigheid—Hem gedenken. O, wanneer ik aan het einde van mijn levensweg kom, wil ik in Zijn tegenwoordigheid sterven, en Hem gedenken; dat Hij de opstanding en het leven is. Hij is die Ene.

⁴⁰ Dan, als we naar de tafel des Heren komen. . . De tafel des Heren, zoals ik het hier eerder heb uitgelegd, is niet. . . Wij

geloven dat wat wij “het avondmaal” noemen, is—is wanneer wij het brood nemen. We zetten het verkeerde...het—het verkeerde...We zetten de juiste zaak op de verkeerde plaats. Het is niet het brood dat telt, het is niet de wijn die telt—dat is het koosjere brood en de wijn. Maar de zaak is: *communie* betekent “spreken tot”—en wanneer we tot Hem spreken, Hem te gedenken. Ik denk dat het de meest gezegende tijd van de diensten is. Ziet u? Elk uur van ons leven zou een moment van gemeenschap moeten zijn.

⁴¹ Gemeenschap met de Here is als een oase in een woestijn. Het is als de bron onder de vijver, waar de—de reiziger die voorbijkomt, stopt en het water drinkt totdat hij zijn dorst lest. Dat is de Here gedenken. Komend tot de inzetting van Zijn tafel, waar de passerende pelgrim, die—die hier op aarde samen met ons verblijft, zodat wij aan Zijn tafel kunnen komen, en daar drinken van Zijn zegeningen en van Zijn genade en van Zijn Woord, in gemeenschap rondom Zijn Woord, totdat onze dorstige zielen verzadigd zijn. En dan verlaten we de plaats van aanbidding—verfrist—verzadigd; om opnieuw de problemen van de woestijn tegemoet te gaan—de problemen van de woestijn van het leven. Ja, een oase in de woestijn—waar we ons verfrissen—en ons doen...als we dorst hebben.

⁴² Het zou zo moeten zijn bij elke aanbidder. Het verzadi-... Het is zo met elke ware aanbidder—dat zij verlangen om samen te komen. Er is iets met gemeenschap—dat het goddelijk is, het door God is bevolen, en het heilig is—geheiligd. En de rechtvaardigen dorsten ernaar.

⁴³ Zoals David zei, dat: “zijn ziel dorstte naar God, zoals het hert naar de waterbeek.” Het kleine gewonde hert, waarbij de honden repen uit zijn zij hebben afgescheurd, en het—het zich ervan heeft losgerukt. En het staat te hijgen en te kijken. Waar...te ruiken, met zijn zintuig dat God hem gaf, kan het water kilometers verderop ruiken. En het houdt zijn kopje omhoog terwijl zijn levensbloed wegvloeit. En het weet, als het ooit die bron kan bereiken, dat het kan overleven. Niemand zal hem dan pakken. Als hij ooit bij water kan komen, zal hij iedere hond die achter hem aanzit van zich afschudden, want hij weet dat hij...hij heeft de levengevende bron gevonden.

⁴⁴ En wanneer de gemeente tot die plaats komt, dat Christus zoveel voor ons betekent dat we ernaar verlangen in Zijn tegenwoordigheid te komen, en met elkaar. Het is een levengevende bron. Geen duivel kan u ooit overvallen. Zelfs de dood zelf wordt daar overwonnen. O, wat een hoop! Wat een plaats! Ons te verfrissen. En als wij dat doen, gedenken wij dat Christus Degene was die het voor ons mogelijk maakte. Hij was Degene die deze dingen voor ons deed; wij moeten Hem gedenken. Want bedenkt: eens waren wij vreemdelingen en zonder God, heidenen, omgevoerd door stomme afgoden. Maar

bedenk: Christus stierf niet voor de Jood, maar voor elk schepsel van Adams gevallen ras, stierf Christus.

⁴⁵ Terwijl we komen om Hem te gedenken bij Zijn bron van—van avondmaal, zou dat ons moeten herinneren aan de tijd van weleer, zoals Israël op reis was. En ze kwamen . . . hoewel zij hun plicht deden, op weg vanuit Egypte naar hun bevrijding, naar het beloofde land— en terwijl ze hun plicht deden, kwamen ze zonder water te zitten. En het was droog; en elke . . . keken . . . plek—elke . . . onder elke heuvel waar er bronnen moesten zijn, was er geen. En ze kwamen om in de woestijn. En toen verscheen daar de Rots—die Mozes sloeg, deze Rots, en daaruit kwam een overvloed aan water. Iedere dorstige man, iedere dorstige vrouw, kind, of zelfs elk dorstig beest, kon een overvloed aan water drinken.

⁴⁶ Zoals Johannes 3:16, de gouden tekst van de Bijbel, zegt: “Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, zodat een ieder die gelooft (gelooft, gemeenschap heeft, Hem gedenkt) niet zal verderven, maar eeuwig leven zal hebben.” Gedenkend dat Christus onze Rots was die geslagen werd, om een stervende wereld te redden, een stervende heiden, een stervende Jood, een stervende wereld. Christus gaf Zijn leven in overvloed, zodat iedereen die hongerde en dorstte, zei de profeet: “Zie, komt gij tot de bron; koop van Mij melk en honing zonder prijs.” Kom, want het is het avondmaal; kom ter gedachtenis aan de Here.

⁴⁷ Ik kan ook denken, aan de gedachtenis aan de Here, op een plaats van verfrissing, bij de put genaamd *Lachai-roi*, wat in de Hebreeuwse taal betekent: “de bron van Hem die leeft en mij ziet.” Hagar, verkeerd begrepen, hoewel zij haar plicht volgde. Verkeerd begrepen, verkeerd beoordeeld—en werd verstoten, zonder plaats om heen te gaan, met een stervend kind—en het water in de fles was op. En het kleine ventje hilde. En alleen een moeders hart zou weten wat het betekende om die roep om water te horen, terwijl zijn kleine tong opzwol, en zijn lippen uitgedroogd waren, en haar baby elke minuut zwakker werd. Verstoten, terwijl ze zich aan haar plicht hield—geen plek om heen te gaan. Ze had zelf zonder gedaan, tot ze de laatste druppel op zijn kleine, dorstige lippen kneep. En toen was de fles leeg—en ze zette hem neer en liep verder. En het kleine ventje, schreeuwend om water, en hij werd steeds zwakker—en haar enige kind.

⁴⁸ Ongetwijfeld dat haar onschuldige hart het zou hebben uitgeschreeuwd: “O God, wat heb ik gedaan? Wat heb ik gedaan?” En ze kon het niet verdragen om het kind in haar armen te zien sterven, dus legde ze hem onder een struik. En ze liep ongeveer een boogshot weg, waarschijnlijk honderd meter of meer, en zag een kleine boom, en ze knielde neer en daar begon ze te huilen. Want zij vroeg zich af: “Waarom?” Als ze gedaan

had wat juist was, waarom moest dit haar dan overkomen? Vaak denken we dat over onze ziekte en aandoeningen, ziet u, maar misschien is het allemaal gedaan om genade en barmhartigheid te tonen. En terwijl zij nadacht—ze hoorde de kleine zwakke kreten, die uiteindelijk wegstierven, om water.

49 Zij hoorde een stem spreken, die zei: “Waarom weent gij? Waar huil je om?”

50 En ze keek omhoog en ze zag de bron opborrelen. Wat een bron van verfrissing! Beer-lahai-roi—misschien heb ik dat verkeerd uitgesproken. B-e-e-r-l-a-h-a-i-r-o-i, wat betekent: “De bron van Hem die leeft en mij ziet! Hij die niet kan sterven! Melchizedek! El Shaddai! Hij die leeft en mij ziet, mijn noden kennend—Hij heeft aan mij gedacht. En daar dacht Hij aan mij, zoals ik aan Hem had gedacht, en ik weet dat Hij leeft, en Hij heeft hier in de woestijn deze bron laten ontspringen.”

51 O, konden we dat in een boodschap van een uur nu toepassen, op deze dag nu— wanneer de woestijn van de kerken, de denominatiemensen en—en de Sociale Evangelie-predikers en de—de modes van de wereld zijn binnengeslopen en hebben geleid tot denominaties en verdeeldheid.

52 En dan te bedenken dat er weer vanavond de bron staat van Hem die leeft en mij ziet. Dat is wat het gedenken van Christus zou moeten betekenen voor de aanbidder. Ja. O, ze werd verkeerd begrepen en werd verstoten. Jezus zei, toen Hij hier op aarde was: “Ik ben de Levende Wateren, Ik ben de Wateren des Levens.”

53 En ik wil nog een kleine gedachte naar voren brengen die bij me opkomt. Toen Jezus terechtstond, en voor niets anders dan terwille van een schijnvertoning, door... Hij werd van Pilatus naar Herodes gezonden. Nu, Pilatus hoefde dat niet te doen— en u weet dat, zoals hij zijn handen ervan af probeerde te wassen. Maar eenmaal op uw handen, moet u uw beslissing nemen. U kunt het niet op iemand anders afschuiven. U bent het, als individu. Maar Hij—Hij werd naar Herodes gestuurd, alleen maar om—om Hem te bespotten, want Hij stond vrij bekend, als wonderdoener en dergelijke, en Hij was een verstotene van de kerk. Dus Pilatus zelf, hij dacht dat hij Hem gewoon naar Herodes zou sturen— en misschien zou het de oude wrok die ze tegen elkaar hadden, enigszins goedmaken.

54 En dus werd Jezus door de straten en langs de pleinen geleid, totdat Hij voor het hooggerechtshof verscheen: Herodes. En toen Hij Herodes ontmoette... en Herodes werd zijn enige gelegenheid aangeboden! Hoe dwaas kan een mens zijn? Als Herodes alleen maar geweten had dat vóór hem de vervulling stond van elke Hebreeuwse profeet, van het verlangen, de dorst van de wereld, die voor hem stond, de vervulling van elke wijze en profeet die ooit had gesproken. De gelegenheid om zijn zondig

hart te hebben bevredigd met genade en barmhartigheid. Wat een dwaas man was hij!

⁵⁵ En toch niet zo dwaas als een man vandaag die dezelfde gelegenheid aangeboden krijgt, omdat wij tweeduizend jaar meer hebben gehad, van Zijn onderwijs, van Zijn genade. Maar wat een—een dwaasheid van Herodes, toen hij daar stond, vóór Hem, en Hem nooit om genade en barmhartigheid vroeg, nooit om vergeving van zonden vroeg. Hij wist nooit dat vóór hem. . . Ik denk niet dat de man beseftte dat zulk een Persoon vóór hem stond. Laten we dat even laten doordringen. Omdat de Man niet zo'n maatschappelijke naam had, met grote sociale status, van verschillende organisaties en—en clubs, enzovoort, waar Hij mee verbonden was. Zo'n naam had hij niet.

⁵⁶ Maar Hij had het wel onder de mensen die de Bijbel kenden, en de belofte kenden. . . En mag ik het een beetje sterker uitdrukken: zij die voorbestemd waren tot eeuwig leven, zij herkenden het op het ogenblik dat Hij daar stond.

⁵⁷ Maar Herodes had dit niet geleerd; hij wist het nooit. Wat een droevige zaak. Alles waar de profeten vierduizend jaar lang over hadden gesproken—de vervulling van de roep van de wereld stond vóór hem. Daar in zijn tegenwoordigheid stond de hele vervulling. En als ik dit nog eens zou mogen zeggen: wij zouden denken dat hij een dwaze man was, omdat hij een dwaze beslissing nam; want, als u opmerkte, heeft hij hem nooit om genade gevraagd. Hij vroeg Hem om—om hem te vermaken. "O, ik heb gehoord dat U een—een wonderdoener bent." Hij vroeg om vermaak in plaats van genade.

⁵⁸ Dat is wat de wereld vandaag de dag weer uitdrukt, precies de beslissing van Herodes, wanneer ze de wonderdoende Christus vandaag hetzelfde zien doen als wat Hij toen deed, en het enige wat ze nodig hebben: "Laat mij u *zus en zo* zien doen." Zegt u dat Herodes een slechte plaats zal hebben om op te staan? De mens van deze dag zal een slechtere plaats hebben om op te staan! Herodes had vierduizend jaar ervaring, de profeten en wijzen. Wij hebben er zesduizend—met een superleer vergeleken met wat zij toen hadden. Zeker. Wat was dat toch wat! Zo is het vandaag—hetzelfde!

⁵⁹ Wat was er aan de hand? Herodes had er nooit serieus over nagedacht. Hij had er nooit bij stilgestaan.

⁶⁰ En zo is het met de mensen van vandaag. Zij zien dit geweldige verschijnsel—ze schrikken ervan op, maar ze staan niet lang genoeg stil. Ze proberen te luisteren naar een of andere rabbi, of een of andere theoloog, die het allemaal wegverklaart. En toch, hoe. . . als ik aan Jeffersonville denk: "Hoe vaak heb Ik u onder Mijn vleugels willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens, maar u hebt niet gewild. Hoe vaak had Ik u willen vergaderen? Hoe vaak heb Ik dit de—de oase willen maken, waar

alle naties naartoe zouden zijn gevlogen, maar u wilde het niet.” Zie? Ziet u?

⁶¹ Nu—kijk: wat zal Herodes zich op die dag moeten herinneren? Zijn grote kans: hij heeft het afgewezen. En ginds, ergens in de regionen der verlorenen vanavond, herinnert hij zich wat hij ermee deed. Het is nu te laat.

⁶² Laat dat niet zo met ons zijn. Dit is onze tijd van bezoeking. Laten we Christus gedenken, dat Hij Dezelfde is gisteren, vandaag en voor immer—Hebreeën 13:8. Wacht niet tot ergens in de regionen ginds, in het verdoemde, in die dimensie waar u niet in de tegenwoordigheid van God kunt komen en uw tijd op aarde voorbij is, in de nachtmerrie van verschrikking—u zult zich herinneren dat u uw gelegenheid hebt gehad en het afwees. Laat de jonge mensen hier notitie van nemen. Laten allen hier notitie van nemen.

⁶³ Herodes heeft er nooit serieuze aandacht aan besteed. Zijn enige gelegenheid—hij vroeg alleen om vermaakt te worden, en dat Jezus misschien een of andere truc zou doen: een konijn uit de hoed halen, of, u weet wel, of iets. . . Hij dacht dat Hij misschien . . . met andere woorden: hij beschouwde Hem als een soort tovenaars. “Wij hebben gehoord dat U trucjes kunt uithalen. Laat me nu eens Uw truc zien.”

⁶⁴ En mag ik dit met eerbied zeggen. Maar hoe vaak hebben zogenaamde predikers van deze dag gezegd: “Als er een Heilige Geest is—als u gelooft dat de Heilige Geest net zo is als die in het begin was, laat me zien hoe u de oude *Die en die* hier neemt, of *deze*, o, *deze* man hier, *deze* vrouw hier. Ik ga ze halen. Laat me u het zien doen.”

⁶⁵ Beseffen ze dat dat wel dezelfde geest is (nee, dat beseffen ze niet) die tegen Jezus zei: “Als Gij de Zoon van God zijt, neem . . . maak dan deze stenen tot brood. Als Gij de Zoon van God zijt, vertel ons dan wie U op het hoofd sloeg. Als U een profeet bent, vertel ons dan wie U sloeg”—met een doek over Zijn gezicht. Sloegen Hem op het hoofd en gaven dan de stok door aan elkaar—zeiden: “Vertel ons, als U een profeet bent. Vertel ons wie U sloeg, dan zullen we U geloven. Vertel het ons, als U de Zoon van God bent. Wij zijn eerlijk in ons hart. Als U de Zoon van God bent, kom dan van het kruis af en wij zullen geloven dat U de Zoon van God bent.”

⁶⁶ Ik vraag me af of veel mensen vandaag, zowel mannen als vrouwen, jong en oud, niet in diezelfde plaats staan. En u zult u op een dag herinneren dat u in Zijn tegenwoordigheid was, bij Zijn bron; en een grap wilde zien, of een of andere truc wilde zien, of zoiets, “dat zou mij het doen geloven. Laat mij een rilling over mijn rug krijgen en laat mij *dit* of *dat* doen, dan zal ik het geloven.” Ziet u, een of andere sensatie—dat is pure afgoderij! Laat me . . .

⁶⁷ Weet u, Jezus zei, in één geval—Hij stelde een vraag. Ik zou het de gemeente vanavond willen stellen—dit: Jezus zei: “Waarom? Waarom? Waarom noemt u Mij uw ‘Here’ en doet u niet de dingen die Ik u geboden heb te doen? Waarom zou u Mij ‘Here’ noemen en u niet aan Mijn Woord houden? Waarom kunt u Mij ‘Here’ noemen en de dingen ontkennen die Ik u geboden heb te prediken en te onderwijzen?” Wat is het? Waardoor komt het? Het is omdat er een denominationele traditie tussen hen en het Woord staat. En alles wat tussen u en God staat, is een afgod—het neemt de plaats van God in. Waarom zegt u “Here”? *Here* betekent “eigendom”; Here bezit het eigendom. En als God mij bezit, als ik de Zijne ben, en Hij mij op een dag deed omkeren toen ik op de verkeerde weg was, en mij voor een doel riep, wat kan ik anders doen dan Zijn verlangen vervullen, zoals Hij deed bij Paulus. Hoe kan ik iets anders doen dan mij aan Zijn Woord houden? “Waarom noemt u Mij ‘Here’?”

⁶⁸ Ik wil hier nog een man noemen, zien hoe het met hem zit. Judas dan, wat heeft hij om Hem te gedenken? Wij spreken over de Here te gedenken. Judas vanavond, en o, totdat hij er niet meer is, zal zich moeten herinneren dat hij zijn geboorterechten heeft verkocht. Hij verkocht Jezus voor persoonlijk gewin. Wij maken Judas belachelijk. Wij zeggen dat hij een vuile, slechte kerel was, dat hij voor geen enkele plaats of maatschappij geschikt is—dat hij niet geschikt is voor de hemel. Waarom? Hij verkocht zijn Here, nadat hij de gelegenheid had gehad om zelfs een—een discipel te zijn, om een apostel te zijn— de hoogste roeping in de Bijbel; hoger dan een profeet. Hij had de gelegenheid om een . . . apostel te zijn, en verkocht dat recht voor persoonlijk gewin. En nu moet hij zich dat herinneren. Zo herinnert hij zich Jezus: persoonlijk gewin.

⁶⁹ En ik vraag me af hoeveel van hen vanavond, hoewel ze in de preekstoel staan, hoewel ze de koorkleding dragen, op de plaats zitten van diaken, of de functie van penningmeester bekleden, beheerder, of wat het ook moge zijn, zijn positie in de gemeente, of de prediker op de preekstoel, en hij nog steeds zijn gelegenheid verkoopt voor persoonlijke eer: “Doctor, bisschop *zus en zo*,” voor persoonlijke eer, persoonlijk gewin.

⁷⁰ Een man zei eens tegen mij: “Ik geloof dat dat de waarheid is. Maar als ik dat predikte, zou ik daar in de straat bedelen.”

⁷¹ Herinnert u zich de rijke man en Lazarus, waar hun laatste en hun eeuwige stadium zich bevond? Hoewel de ene . . . een bedelaar was en de andere een rijke was; maar het toneel veranderde op een dag—en beiden konden het zich herinneren. Zo schreeuwen mensen vanavond over Judas, die Hem verkocht voor persoonlijk gewin, en zovelen doen vandaag hetzelfde: verkopen Hem voor persoonlijk gewin.

⁷² De priesters van die dag zullen zich ook herinneren dat

zij hun kans van Hem hebben verkocht, hun kans om Zijn dienstknecht te worden, om Zijn discipel te worden, om een bekeerling van Hem te worden. Ze verkochten het voor groene, vergiftigde jaloezie. Ze waren jaloers op Zijn leer. Nou, toen Hij slechts twaalf jaar oud was, kon Hij ze op alle mogelijke manieren verstoelt doen staan; en niet herkennen dat dat de Messias was. Zij konden niet de dingen doen die Hij deed. En zij waren bang dat zij hun aanzien voor de hoger beschaafde mensen zouden verliezen en zij verkochten hun gelegenheid. En ze zijn net zo schuldig als Herodes.

⁷³ En met het kerklid van vandaag is het hetzelfde. Als zij vertrouwden in hun denominaties, enzovoort, in die dagen, en bang waren voor hun aanzien, dat ze uit de synagoge geworpen zouden worden—wat was het dan? Het was afgoderij! Het aanbidden van een afgodische geloofsbelijdenis, of een afgodische kerkreligie, in plaats van het levende Woord te accepteren, dat vóór hen gemanifesteerd werd.

⁷⁴ En ze zagen het Woord van God. De Bijbel zegt: “Wij hebben Hem gezien en Hem betast.” Menselijke wezens legden de handen op het letterlijke, levende, gemanifesteerde Woord van de levende God— en lieten tradities en geloofsbelijdenissen tussen hen in staan: het wassen van potten en pannen— zoiets smerigs tussen hen en de levende God staan. Ja.

⁷⁵ Wat was het? Ze waren bevooroordeeld. Ze waren bevooroordeeld tegen Zijn zuivere, glasheldere Evangelie Schrift die Hij onderwees—het Woord van de Vader. Ze waren jaloers op Hem. Ze waren bevooroordeeld tegen hem. En zolang zij een gedachtenis hebben—wat ze zich in de hel nog zullen herinneren—zo zullen zij herinnerd worden. Zo zullen ze Hem moeten herinneren.

U zegt: “O, dat waren de farizeeërs.”

⁷⁶ Er is een kleine dame die vroeger naar deze kerk kwam. O, ik denk dat velen van u haar wel kennen—ze woont hier wat verderop in de straat. Ze was teruggefallen. En elke keer als ik haar zie, rent ze naar me toe, legt haar handen in de mijne: “Broeder Bill, bid voor mij. Ik ben teruggefallen.” Haar man is een . . . Nee, ik denk dat ze hier vlakbij in de straat wonen. Ik heb haar in de Geest gezien, heb de Geest van God op haar gezien, en haar zien dansen, juichen, enzovoort. En ze was teruggefallen. En ze lag onlangs in het ziekenhuis hier op sterven, dachten ze. En ze liet me komen om voor haar te bidden.

⁷⁷ Zij en haar man waren ontzettend aardig voor mijn vrouw, toen mijn vrouw nog een klein, haveloos, arm meisje was, en ze kochten af en toe een klein jurkje of zoiets voor haar om haar te helpen, zodat ze naar school kon. Ongeacht hoe klein het is, u kunt niet één ding voor God doen zonder dat Hij het zich herinnert. “In zoverre gij het aan de minste van deze Mijn kleinen

gedaan hebt, hebt gij het aan Mij gedaan.” En als brood op het water zal het terugkeren.

⁷⁸ Daar lag deze arme, kleine, teruggevallen vrouw, en ze hilde en hield mijn hand vast. En zij . . . Ik zei: “Wel, zuster, ik—ik zal voor u bidden.”

⁷⁹ En in het bed naast haar lag een vrouw die daar lag met haar handen gekruist, en ze keek naar mij. En haar jonge zoon die naast haar zat, van ongeveer twintig, die er als een moderne Ricky uitzag.

⁸⁰ Dus . . . zonder iemand disrespect te tonen als zijn naam Ricky is, maar ik bedoel dat dat een . . . u hoorde zo’n naam nooit in vroegere dagen. Elvis en Ricky en . . . het is gewoon een naam van het tijdperk, ziet u. Als u een zoon hebt die zo heet, noem hem dan bij zijn tweede naam . . . dus . . . of geef hem er een.

⁸¹ Toen zij daar zo zat, en keek, en ik begon mijn hoofd te buigen, en ik merkte dat ze keek, heel . . . Ze zei: “Wacht even! Trek dat gordijn dicht!”

⁸² Ik zei: “Ik zou alleen maar voor de dame bidden. Bent—bent u geen gelovige?”

⁸³ Ze zei: “Ik zeg het u nu: wij zijn methodisten—en wij willen dat u dat gordijn dichttrekt!”

“Ja, mevrouw,” en ik trok het gordijn dicht.

⁸⁴ Ziet u: hetzelfde. Hetzelfde vandaag—zo bevooroordeeld! Hoe wist zij wat voor prediker ik was? Ik had de vrouw nog nooit gezien. Maar ze had waarschijnlijk iemand horen zeggen dat ik geloofde in het genezen van de zieken, en haar was geleerd dat het verkeerd was. Zij wilde er niets mee te maken hebben; zij waste haar handen ervan af. Ze was bang dat het op haar zou vallen. Maak je geen zorgen, dat zal niet gebeuren—evenmin als Pilatus het van zijn handen kon afwassen.

⁸⁵ Nu, dat is niet om iets te zeggen dat de methodisten in diskrediet brengt—dat was maar één vrouw. [Leeg gedeelte op de band—Red.] Ziet u? Het kan gewoon háár houding zijn geweest. Ik denk niet dat alle methodistenmensen zo zouden zijn, want ik heb voor velen van hen gebeden; die mij vroegen om voor ze te bidden—en tekenen en wonderen zijn onder hen gedaan. Het is nooit de mensen in die kerken; het is het systeem waaronder ze zitten, dát is de oorzaak. Maar zij was een van die soort. Wat was het? Pure gif met groene ogen, door de duivel bezeten jaloezie.

⁸⁶ Ik zou iets kunnen zeggen. Op—op een zekere bijeenkomst die hier eens in de stad was—en ze vroegen waarom ik er niet was uitgenodigd. Maar ik sla dat even over, omdat ik thuis ben. Maar . . . en hoe dan ook—zonder reden; het is gewoon jaloezie—het is leerstelling—het is afgoderij. Wat zouden we graag iedereen willen omarmen, maar wanneer u gemeden wordt . . . Jezus wilde

het doen. Bedenk: op een dag moet u zich dat herinneren. U moet het u herinneren.

⁸⁷ Doet me even denken aan een getuigenis die onlangs werd gegeven. Een prediker—en die was in een lift die naar boven ging, hier in het Heyburn-gebouw. En er stonden drie mannen met deze prediker in de—in de lift en zij. . . zij wisten niet dat deze man een prediker was—ik denk van niet. En toen ze naar boven gingen, stopten ze allemaal op de achtste verdieping. En één man keek de prediker aan en zei: “Weet je wat? Dit is ongeveer zo dicht bij de hemel als we ooit zullen komen.”

⁸⁸ “Wel. . .” de prediker zei: “Ik—ik denk dat u gelijk hebt. Ik—ik geloof dat u gelijk hebt; want zolang we op onze eigen verdiensten vertrouwen, is dit het dichtstbij dat we ooit zullen komen.” Dat is juist. Zolang u vertrouwt in wat ú doet—u gedenkt wat u hebt gedaan. En ik ben er zeker van dat de meesten van ons weten dat we niets hebben gedaan—dat we niets verdienen. Zei: “Ik geloof dat als we op onze eigen verdiensten vertrouwen, dit zo ver is als we ooit zullen komen.” Wel, als we zo vertrouwen, is dat zover als wij zullen komen.

⁸⁹ Maar o, ik zou graag iets willen zeggen. Als ik kan vergeten wat ik was—en kan gedenken wat Hij is; als ik Jezus kan gedenken; als ik Hem aan het kruis kan gedenken, als ik kan gedenken wat Hij voor mij heeft gedaan; en ik me het uur kan herinneren dat Hij mijn zonden wegwaste, en mij de Heilige Geest gaf, om mij te leiden, dan ben ik verheven boven alles wat deze aarde vasthoudt. Ik ben boven al het aardse verheven, naar hemelse gewesten in Christus Jezus, waar ik gemeenschap met Hem kan hebben. Daar in Zijn tegenwoordigheid, vergetend wat ik ooit was—al mijn zonden en alles vergetend, omdat ze in de Zee van Vergetelheid zijn. Al mijn verleden vergetend, alles vergetend, en gedenkend dat Hij mij tot de Zijne heeft gemaakt, door Zijn eigen dood; Hij nam mijn plaats in. En ik, die geen recht had om ergens heen te gaan dan naar de hel: Hij nam mijn plaats in en hief mij op uit de hel. Hij ging daarheen voor mij. En Hij heeft mij door Zijn genade in overvloed verhoogd, zodat wij nu zonen en dochters van God zijn; en we zitten op hemelse plaatsen in Christus Jezus, altijd verheugd en Hem gedenkend die ons veilig tot zover heeft gebracht; en met een pulserend geloof in onze zielen dat ons aanspoort—en door genade zal Hij mij verder brengen.

⁹⁰ En door ogen van geloof zie ik Zijn Schrift vervuld: “Allen die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij geroepen; allen die Hij geroepen heeft, heeft Hij gerechtvaardigd; en allen die Hij gerechtvaardigd heeft, heeft Hij verheerlijkt.” Daarom, met dit in gedachten, sta ik in de samenkomst van de mensen, waar de Geest van God is, en worden we opgeheven, en zitten in hemelse gewesten in Christus Jezus. Uitzierend naar het uur wanneer dit ellendige wezen van menselijk leven, dat een sterfelijke hartslag

heeft en dat op een dag moet ophouden, wanneer het veranderd zal worden en een hart van de Geest gegeven zal worden dat zal kloppen gedurende heel de eindeloze tijd daarna, zonder ziekte, zonder smart, zonder ouderdom of wat dan ook.

⁹¹ Denk aan Jezus. Wanneer het vat in het huis leeg raakt en er geen meel meer is, denk aan Jezus. Wanneer de dokter zegt dat er geen kans meer is, denk aan Jezus. Wanneer de duivel u verzoekt—als wij ons afscheidslied zingen: “wanneer verleidingen zich om ons heen verzamelen, fluister dan die heilige naam in gebed.”

⁹² Jezus gedenken—eraan denken dat Hij terug zal komen. Dezelfde Jezus die van ons weggenomen werd, zal weer terugkomen op dezelfde wijze als wij Hem de hemel in hebben zien gaan. Bedenk: Hij zal terugkeren voor degenen die de Zijnen zijn.

⁹³ Laten we bidden. En met ons hoofd gebogen, en met deze kleine afgebroken boodschap nog in uw hart: zou u willen dat Hij u nu gedenkt? Zo ja, steek dan uw handen op—en voor een bijzondere aangelegenheid: “Here, gedenk mij.” Zoals de dichter zei: “Gedenk mij wanneer tranen neerstromen.”

⁹⁴ Onze allerheiligste Vader, wij hebben enorm genoten van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest, als Hij ons het Woord des levens heeft getoond, terwijl wij ons de put herinneren waaruit wij zijn gehouwen, en nu uit die put gehaald zijn en gevormd zijn tot Gods kinderen, door de genade van Jezus Christus. Ik herinner me Hem, toen een dokter in mijn gezicht keek en zei: “Het is nog maar een paar minuten.” Ik herinner me Jezus. Ik herinner me Jezus, toen ik bij het altaar om genade riep en mijn ziel gebukt ging. Ik herinner mij de last die mij verliet. Jezus nam mijn last. Enkele maanden geleden, toen ik aan de schiettafel zat en door de richtkijker van een geweer keek om op een schijf te schieten— en Satan moet gedacht hebben: “Dit is nu mijn gelegenheid.” En toen het geweer ontplofte, en de loop en de kolf en het mechanisme alle kanten op vlogen, en het vuur overal om me heen spatte . . . en ik probeerde overeind te komen, en het bloed spoot eruit: ik herinner me dat het Jezus was. Toen de dokter . . . toen hij keek en zag dat er geen letsel was aangebracht, zei hij: “Het enige wat ik weet, is dat de Here daar ook gezeten moet hebben, om Zijn dienstknecht te beschermen; hij had aan stukken geblazen moeten worden door zo’n explosie.” O God, hoe wij allen ons die dingen herinneren!

⁹⁵ We komen bij de bron, gevuld met bloed, getrokken uit Immanuëls aderen. Zegen ons, Here, tezamen vanavond; U kent het—het doel en het motief achter elk hart dat een hand opstak. U kent het verlangen en de nood. En als Uw dienstknecht, Here, kom ik met hen en—en vanuit deze tabernakel nu, door geloof, gaan we voorbij de wolken en de maan en de sterren en de—de

Melkweg, en nu komen we aan in de tegenwoordigheid van God. En vóór mij strekt zich een gouden altaar uit—daarop ligt het Offer dat wij gedenken: Jezus; die zei: “Vraag slechts de Vader wat ook maar in Mijn naam; Ik—Ik zal het geven.” Laat ons geloof niet falen, Here, maar laten wij gedenken dat wij ontvangen waar wij om vragen, als wij het geloven, als wij gedenken dat Jezus stierf om het voor ons te verzekeren en het vast te maken.

⁹⁶ Here, wij zien dat U ons gebouw vergroot. U was het die dit voor ons deed, die ons deze uitbreiding van de kerk gaf. En wij weten dat U het was, Here, die ons de kerk in het begin gaf. Wij bidden dat U deze inspanningen wilt zegenen.

⁹⁷ Here, wij bidden voor onze voorganger, broeder Neville, Uw nederige en beminnelijke, getrouwe dienstknecht; die gewillig is om in elke hoedanigheid te dienen, of het nu op de achterste plaats is of dat het is om de kerk schoon te maken. Waar U hem ook nodig hebt, daar wil hij een instrument zijn, om U te dienen, waar U hem ook roept. Wij bidden, God, dat—dat U hem zegent.

⁹⁸ God, deze grote beproeving waar ik zojuist doorheen gekomen ben, en deze beheerders die mij bijstonden— en deze gemeente die...die voor mij bad—en uiteindelijk kwam de overwinning. O God, ik bid voor hen. Ik gedenk hen ook, Here, en ik ben er zeker van dat U dat doet.

⁹⁹ Wij gedenken de zegeningen die U voor ons bent geweest. En wij gedenken Uw Woord, dat U ons nooit zou begeven of verlaten— ouderdom zal er niets mee te maken hebben. U zult ons nog steeds gedenken— als de wereld er niet meer zal zijn en de tijd zal wegglijden in de eeuwigheid. Er staat zoiets als dit geschreven: “Zou een moeder haar zuigeling kunnen vergeten? Ik kan u nooit vergeten, u bent begraven in de palmen van Mijn handen,” de spijkers die onze namen graveerden. Wij weten dat U aan ons denkt, Here.

¹⁰⁰ En moge U altijd in onze dierbaarste herinneringen zijn, als onze Redder, onze Genezer, onze Koning, onze Geliefde, ons Leven, onze Zonneschijn, onze Alles-in-Alles, die onuitputtelijke bron van Gods genade en liefde voor ons, gevallen menselijke wezens van Adams familie. Sta het toe, Here, als wij onszelf nu aan U toevertrouwen, als we vanavond de Tabernakel uitgaan en Jezus gedenken. Amen.

¹⁰¹ Gedenkt u Hem? Hebt u Hem lief? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Red.] Nu, ik denk—in onze kleine gebroken boodschap—dat we dit mogen zeggen. Paulus zei: “Wat wij ook doen, doen wij in de Geest.” In alle dingen behoren wij Hem te gedenken. Laten we geen beslissing nemen totdat we Hem gedenken; laten we niets doen, want het zal overhaast zijn. Als de vijand u op de ene wang slaat, laten wij bedenken wat Hij deed, voordat wij terugslaan. Laten wij Zijn handeling gedenken. Als er een beslissing genomen moet worden, laten

we wachten en bedenken wat voor beslissing we denken dat Hij zou nemen, en laat dat dan onze beslissing zijn. Als we haastig worden, laten wij bedenken dat Hij nooit haast had. Ziet u? Als we overbezorgd worden, bedenk dan dat Hij in de eeuwigheid woont; tijd betekent niets voor Hem. Het is de beweegreden en het doel van ons hart. Laten we Hem gedenken.

¹⁰² En laten we Hem nu gedenken, terwijl we dit lied zingen in de Geest van Zijn tegenwoordigheid: *Ik heb Hem lief*. Als u woont in liefde, woont u in God, want God is liefde. Zij die in God wonen, wonen in liefde. Ziet u? En de liefde heeft geen haat. Liefde is niet jaloers. Liefde is niet opgeblazen. Liefde misdraagt zich niet. Liefde is altijd zachtmoedig, lieflijk, vergevend, liefhebbend. Ongeacht hoe bitter de anderen zijn: liefde blijft zichzelf. Liefde is het uiterste van genade. Liefde is Gods uiterste voor ons. Nadat alle andere gaven en dingen verdwenen zijn—onze profetieën, onze tongen, onze uitleggingen— alles wat we ooit hebben gedaan of wat al meer—als liefde binnenkomt, is dat het hoogste. Het is boven alles, want al het andere faalt. Het is de—het is de beslissing van het Hooggerechtshof. Het is de ankerpaal. Het is de Noordster, die de zeelieden koers doet houden. Het is het kompas dat ons leidt. Liefde is het hoogste. Laten we het gedenken als we zingen: “Ik heb Hem lief.”

Ik heb Hem lief, ik heb Hem lief
Omdat Hij mij eerst liefhad
En mijn verlossing kocht
Aan het hout van Golgotha.

Ik heb Hem lief, ik heb Hem lief
Omdat Hij mij eerst . . .

Nu bedenk: “Hij hield van mij en gaf Zijn Zoon.”

En mijn verlossing kocht
Aan het hout van Golgotha.

¹⁰³ Nu, terwijl onze zuster ons een akkoord geeft voor dit lied . . . [Broeder Branham neuriet *Ik heb Hem lief*—Red.] Laten we gewoon, in lieflijke gemeenschap, terwijl we tezamen zitten in hemelse gewesten in Christus— neem nu alle . . . alles uit uw hart. En bedenk: Gods Woord zegt het. Ik ben Zijn dienstknecht. Hij is hier. Laten we dan iemand de hand schudden en zeggen: “God zegene u, broeder.” Als u een vijand hebt, sta op en ga naar hem toe, ziet u: “God zegene u, broeder,” terwijl we het koor opnieuw zingen en elkaar de hand schudden. Zou u het nu niet willen doen; heel lieflijk in de Geest.

Ik heb Hem lief, (God zegene u, broeder
Roy.) . . . heb Hem lief
Omdat . . . mij eerst liefhad,
En mijn verlossing kocht

. . . ? . . . Met onze handen nu omhoog.

Ik heb Hem lief, ik heb Hem lief
Omdat . . . (Gedenk Jezus!)
En mijn verlossing kocht,
Aan het hout van Golgotha.

¹⁰⁴ Laten we nu ons hoofd buigen en het neuriën. Jezus gedenken!

. . . mij eerst liefgehad.

[Broeder Branham neuriet.]

¹⁰⁵ Nu, als onze zuster een akkoord geeft, lieflijk en zachtjes, ga ik vragen of onze goede broeder . . . Broeder Neville, hebt u een woord dat u wilt zeggen, iets? Goed. Ik zal broeder Collins daar achterin vragen, onze getrouwe kleine broeder hier, een van de medewerkers, of hij met ons in gebed zou willen afsluiten. Terwijl wij ons hoofd buigen—broeder Collins. 

62-1209 De Here Gedenken
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana Verenigde Staten

DUTCH

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org